

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 15CoP/109/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3822202141
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:3822202141.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členiek senátu Mgr. Silvie Tisovej a JUDr. Miriam Štillovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom C., D. XXXX/XX, t. č. pobytom ako otec, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov: matka B. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom C., D. XXXX/XX, t. č. pobytom C., F. XXXX/XX, zastúpená: JUDr. Zlatica Hammerová, advokátka so sídlom G., E. X/X, otec A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom C., D. XXXX/XX, t. č. pobytom C., E. XX/X, o návrhu otca na zmenu výkonu rodičovských práv a povinností, na odvolanie matky voči rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 4P/24/2022 - 241 zo dňa 04.05.2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. m e n í tak, že:

H. A., nar. XX.XX.XXXX, z v e r u j e do osobnej starostlivosti otca. Obaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok.

Týmto sa m e n í rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 9P/36/2019 - 80 zo dňa 19.02.2020 v časti úpravy osobnej starostlivosti o maloletého A. a rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/26/2020 - 183 zo dňa 18.02.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27CoP/30/2021 - 251 zo dňa 20.07.2021 v časti úpravy výživného na maloletého A..

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti p o t v r d z u j e .

III. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov prvostupňového ani odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zveril maloletého (ďalej len „mal.“) A. do osobnej starostlivosti otca s tým, že tento bude maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach, a to s účinnosťou od 02.06.2022 (výrok I.) S poukazom na § 38 a § 116 Civilného mimosporového poriadku (zákon č. 161/2015 Z. z., ďalej len „CMP“) a čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa prihliadol k opakovanému vyjadreniu mal. A., ktorý si prial zotrvať v starostlivosti otca, zdôrazniac jeho vek (13 rokov) a schopnosť vytvoriť si a formulovať svoj názor. Podľa súdu prvej inštancie o dlhodobej prioritě maloletého bývať u otca svedčí aj to, že od prepustenia otca z výkonu trestu dňa 19.04.2022 až ku dňu jeho rozhodnutia maloletý býval s otcom v jednej domácnosti. Materiálne podmienky pritom nepovažoval za rozhodujúce s tým, že nedôjde k zmene základnej školy ani prostredia maloletého. Mal za preukázané, že otec má stabilné zamestnanie, vykonáva prácu kuchára, pričom navštevovanie pohostinstiev, ako ani iné zanedbávanie starostlivosti či zhoršenie školského prospechu maloletého sa nepreukázalo. Zverenie maloletého do osobnej starostlivosti matky podľa prvostupňového súdu nie je prekážkou budovania a upevňovania jeho vzťahu s mladšou sestrou I. (vek 4,5 roka), a to

prostredníctvom širokej úpravy styku matky s maloletým. K striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov nepristúpil, nakoľko by tým neboli lepšie zaistené potreby maloletého pre podstatne narušený a negatívny vzťah medzi oboma rodičmi, ktorý následne aj negatívne ovplyvnil maloletého. Poznamenal, že maloletý skôr akceptuje priateľku otca než manželku matky, ku ktorému nemá vytvorený žiadny citový vzťah.

Pokiaľ k zmene zverenia pristúpil od 02.06.2022, kedy už maloletý bol v reálnej starostlivosti otca, dôvodil tým, že zmena úpravy výchovy s účinkami do minulosti je vo výnimočných prípadoch prípustná, ak ide o zjednotenie právneho vzťahu s už skôr vytvoreným faktickým stavom, čo bol podľa súdu prvej inštancie tento prípad.

Vzhľadom na rozhodnutie o zmene výchovného prostredia zrušil ostatné súdne rozhodnutie o vyživovacej povinnosti otca k mal. A. (rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/26/2020-183 zo dňa 18.02.2021 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27CoP/30/2021-251 zo dňa 20.07.2021) vo výške 180 eur mesačne, a to s účinnosťou od 02.06.2022. Súčasne zmenil aj rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 9P/36/2019-80 zo dňa 19.02.2020 o osobnej starostlivosti.

Ďalej rozhodol o povinnosti matky prispievať na výživu maloletého výživným vo výške 180 eur mesačne s účinnosťou od 02.06.2022 (výrok III.), t. j. od podania návrhu v tejto veci v súlade s § 77 ods. 1 veta prvá a druhá Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z. z.). Porovnal pomery účastníkov oproti poslednej úprave výživného, keď obaja rodičia boli podielovými spoluvlastníkmi trojizbového bytu s garážou v Bojniciach a mali vyživovaciu povinnosť k dvom mal. deťom. Matka bola na rodičovskej dovolenke a žila s deťmi sama a otec bol zamestnaný s priemerným príjmom 1.000 eur netto mesačne (najvyšším dosiahnutým príjmom vo výške 1.228 eur), pri výdavkoch maloletého vo výške 228 eur mesačne, keď bol tento žiakom 5. ročníka základnej školy a navštevoval hádzanársky krúžok. Poukázal na aktuálne pomery, keď rodičia sú naďalej spoluvlastníkmi uvedeného bytu, obaja majú ešte vyživovaciu povinnosť k mal. I. s určenou vyživovacou povinnosťou otca vo výške 130 eur mesačne. K pomerom matky uviedol, že táto po ukončení rodičovskej dovolenky príjem matky v období od 09/2021 do 08/2022 predstavoval 866 eur netto a od 09/2022 - 01/2023 sumu 732 eur a od 01/2023 do 03/2023 vo výške 1.320 eur s vyplatenou dávkou spolu vo výške 5.100 eur. Zistil, že uzatvorila manželstvo a jej manžel dosahuje príjem 900 eur mesačne. Konštatoval, že matka má okrem nákladov na bývanie v sume 210,45 eur len bežné výdavky. K pomerom otca uviedol, že tento bol od 30.08.2021 do 19.04.2022 vo výkone trestu odňatia slobody, následne bol evidovaný nezamestnaný a do 31.08.2022 poberal dávku v nezamestnanosti v priemere 519,58 eur mesačne a súčasne si dokázal brigádniccky zarobiť 600 až 700 eur mesačne; od 01.05.2023 je zamestnaný za 700 eur brutto. Mal za to, že je v jeho možnostiach a schopnostiach dosahovať príjem ako pred nástupom do výkonu trestu (1.228 eur netto). U mal. A. zistil, že je žiakom 7. ročníka ZŠ, je v pubertálnom veku s mesačnými výdavkami 250 eur. Poukázal na to, že na rozdiel od otca, ktorý žije s priateľkou - študentkou bez príjmu, na výdavkoch spojených s domácnosťou matky by sa mal podieľať aj jej manžel. Prihliadol k tomu, že otec si bude vyživovaciu povinnosť plniť aj osobnou starostlivosťou. Zohľadnil tiež úspory otca z dedičstva po matke.

Nedoplatok na zročnom výživnom predstavujúci 2.154 eur (za 11 mesiacov a alikvotná časť za jún 2022) povolil matke splácať v mesačných splátkach po 90 eur pod následkom straty výhody splátok v prípade omeškania čo len s jednou splátkou (výrok IV.).

Pri úprave styku matky s maloletým súd prvej inštancie prihliadol k vhodnosti časového vymedzenia styku, veku maloletého, jeho dennému a školskému režimu, blízkosti bydlísk oboch rodičov, pozitívnemu vzťahu maloletého k matke. Konštatoval, že je dôležité udržiavať a upevňovať vzťah medzi matkou a maloletým. Otcovi uložil povinnosť maloletého na styk pripraviť a tento umožniť (výroky V a VI.).

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 52 CMP a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal (výrok VII.).

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie matka, majúca za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom osobnostných predpokladov rodičov k výchove maloletého, ako aj ohľadom materiálnych podmienok s poukazom na potreby dieťaťa a jeho vyjadrenia. Podľa nej tiež nesprávne právne posúdil najlepší záujem dieťaťa.

Uviedla, že k synovi prechováva hlboké city, na jeho rozvoji jej nesmierne záleží, starala sa o neho 12 rokov jeho života, počas ktorých sa k nej správal pekne, mal k nej dôveru, prejavoval jej lásku, avšak od kedy žije s otcom, zásadným spôsobom sa jeho správanie zmenilo, je rozladený, uzavretý a nevyrovnaný. Mala za to, že otec maloletého manipuluje, viní ju za súčasný stav jeho života a za jeho

odsúdenie, syna si kupuje a zároveň v ňom vyvoláva strach; podľa nej vyjadrenie syna o tom, že chce žiť s otcom, nie je slobodné.

K charakteru otca tvrdila, že má agresívne črty a neprimerané reakcie v prípade odporu alebo nesúhlasu s jeho názorom, nemá vytvorené pevné pracovné návyky, nikdy si pracovný pomer dlho neudržal, navštevuje pohostinstvá a požíva alkohol, zadlžuje sa. Bola názoru, podľa ktorého otec je motivovaný osobnou pomstou voči nej a nemá skutočný záujem o starostlivosť o syna.; podľa nej obdobne mieni pokračovať u mal. I., v neposlednom rade v snahe vyhnúť sa plneniu vyživovacej povinnosti na dve deti. Nepovažovala vhodné bytové podmienky otca, ktorý žije v podnájme, kde sú spolu v jednej izbe nielen otec s maloletým, ale aj otcova priateľka. Mala za to, že sa po každej stránke dokáže o syna lepšie postarať, pričom vždy podporovala aj jeho vzťah s otcom, avšak výchovné prostredie otca nie je na jeho prospech, v dôsledku jeho pôsobenia je maloletý citovo rozháraný a nešťastný. Za najvhodnejšiu alternatívu považovala striedavú osobnú starostlivosť oboch rodičov, prípadne žiadala, aby otcov návrh na zmenu zverenia bol zamietnutý. Deklarovala ochotu konštruktívne s otcom o potrebách maloletého komunikovať.

3. K podanému odvolaniu sa otec vyjadril tak, že vždy sa snažil mať prácu a prípadná zmena zamestnaní bola spôsobená vonkajšími vplyvmi. Priznal, že maloletý situáciu ohľadom jeho zverenia zle znášal, preto sa mu venoval vo zvýšenej miere, avšak aktuálne sa maloletý ukludnil a aj v škole sa mu polepšilo. Poukázal na to, že 01.05.2023 sa zamestnal ako kuchár. Zdôraznil, že od 19.04.2022, kedy sa začal o maloletého starať, musel matke platiť na jeho výživu podľa ostatného rozsudku a ešte aj znášal všetky náklady s ním spojené. Skutočnosť, že s maloletým bývajú v podnájme, by podľa neho nemala byť vnímaná v jeho neprospech, nakoľko ide o bežný jav, pričom dieťa má vytvorené vhodné podmienky. Poukázal na to, že matka žije v byte, ktorí majú v podielovom spoluvlastníctve každý v 1-ine. Ostatné vyjadrenie matky považoval za nepreukázané a nezakladajúce sa na pravde. Zdôraznil, že maloletý s matkou bývať nechce a jeho názor bol súdom prvej inštancie aj zohľadnený. Navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Matka v odvolacej replike zotrvala na dôvodoch uvedených v odvolaní, poukazujúc na zoznam zamestnávateľov, podľa ktorého otec mimoriadne často menil zamestnania v rozhodnom období. Podľa nej ani v súčasnom zamestnaní s ním nie sú spokojní a hľadajú za neho náhradu, čo preukazovala oznámením zamestnávateľa o hľadaní pomocného kuchára. K otcom tvrdenému platenému výživnému uviedla, že hoci je v poznámke uvedené A. B., išlo o výživné pre obidve deti. Tvrdila, že v súvislosti s dlžobami otca ku nej domov chodia veritelia. Z vyjadrení maloletého počas mesiaca júl 2023 nadobudla dojem, že dieťa nie je u otca spokojné ani šťastné. Uviedla, že vyživovaciu povinnosť na maloletého si plní.

5. Otec v odvolacej duplike poukázal na to, že je v trvalom pracovnom pomere na dobu neurčitú ako hlavný zmenový kuchár a zamestnávateľ je s jeho prácou spokojný, pričom hľadajú pomocného kuchára ako náhradu za iného odchádzajúceho do dôchodku. Tvrdil, že konateľ zamestnávateľa s ním uzatvoril nájomnú zmluvu na trojizbový byt, aby deťom mohol zabezpečiť vhodné podmienky. Uviedol, že prípadné drobné dlžoby má už uhradené. Podľa neho práve prostredie u matky a jej manžela nie je vhodné na výchovu detí, nakoľko tento k nim nemá žiaden citový vzťah, pričom matku žiadal, aby bol jej manžel k dcére jemnejší. Pokiaľ matka komunikovala so synom o návrate do jej domácnosti, maloletý sa snažil o stretnutie so sestrou, nakoľko matka robí tomu prekážky.

6. Kolízny opatrovník sa k podanému odvolaniu ani vyjadreniam nevyjadril.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ v spojení s § 3 ods. 5 CMP), preskúmal vec v intenciách ust. § 65 a § 66 CMP a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok prvostupňového súdu v napadnutých výrokoch I. a II. podľa ust. § 388 CSP zmenil. Vo zvyšnej časti (výroky III. – VI.) rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a vychádzajúc z jeho obsahu dospel k záveru, podľa ktorého súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré následne v časti splnenia podmienok pre zmenu výchovného prostredia, úpravy výživného vo vzťahu k matke ako osobe povinnej na jeho platenie a úpravy styku matky s dieťaťom aj správne právne posúdil, keď pri rozhodovaní vychádzal zo zásad stanovených Zákonom o rodine. Odvolací súd sa plne stotožňuje

s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tejto časti, preto len konštatuje správnosť jeho záverov. Matka v odvolaní neuviedla žiadne dôvody, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav, resp. s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že sú splnené všetky zákonné predpoklady pre zmenu zverenia maloletého do výlučnej osobnej starostlivosti otca. Podľa názoru odvolacieho súdu otec tak po materiálnej ako aj osobnostnej stránke je schopný sa o dieťa postarať a vytvoriť mu vhodné výchovné prostredie, pričom skutočnosť, že sa tak deje v prenajatom byte nemá na uvedené žiaden vplyv. Odvolací súd konštatuje, že mal. A. bol k veci vypočutý, svoj názor prezentoval jasne a opakovane; vzhľadom na jeho vek a mentálnu vyspelosť považoval odvolací súd za potrebné tento rešpektovať. Osobitne odvolací súd poukazuje, že maloletý sa rozhodol odísť k otcovi ihneď po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, počas ktorého bol s otcom aj v kontakte, z čoho je zrejmé, že jeho väzby na otca sú silné. Tým odvolací súd nespochybňuje aj citové väzby maloletého k matke, avšak vzájomný konflikt rodičov, ktorý napriek dlhšiemu obdobiu, ktorý od rozvodu uplynul, pretrváva, stavia maloletého do konfliktu lojality. Podľa názoru odvolacieho súdu je maloletý už takého veku a vyspelosti, že v prípade zanedbávania starostlivosti o neho (po ktorejkoľvek stránke) by tento v domácnosti otca nezotrval a vrátil sa k matke. Odvolací súd ďalej už len poukazuje na v tomto smere vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorého závermi sa plne stotožňuje.

10. Pokiaľ odvolací súd pristúpil k zmene výroku I. a naň nadväzujúceho výroku II. napadnutého rozsudku, učinil tak z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia momentu, ku ktorému v prípade súdom upravenej zmeny zverenia dochádza. V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, že rodičovské práva a povinnosti majú rodičia priamo zo zákona (s výnimkou prípadov, ak nemajú spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu, boli týchto rodičovských práv pozbavení, prípadne im boli obmedzené alebo pozastavené). Obsahom týchto rodičovských práv je jednak osobná starostlivosť o mal. dieťa, ale aj zastupovanie dieťaťa a správa jeho majetku a rozhodovanie o podstatných veciach dieťaťa (jeho mene, priezvisko, bydlisko, vzdelanie, a pod.). Pokiaľ súd upravuje rodičovské práva a povinnosti, rozhoduje v podstate len o ich výkone t. j. upravuje výkon rodičovskej zodpovednosti len medzi rodičmi navzájom, keďže, ako odvolací súd už uviedol, rodičia sú nositeľmi týchto práv a povinností už zo zákona. Súď pritom upravuje výkon rodičovských práv a povinností len v zákonoch stanovených prípadoch (napr. keď rodičia spolu nežijú podľa § 36 odsek 1 Zákona o rodine, pri rozvode manželstva podľa § 24 odsek 1 Zákona o rodine, ak si rodič dobrovoľne neplní vyživovaciu povinnosť podľa § 65 odsek 2 Zákona o rodine, atď.).

11. Na základe uvedeného je preto potrebné výrok súdu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností chápať v tom zmysle, že má konštitutívny účinok, a to vo vzťahu k vymáhateľnosti určitého rodičovského práva či povinnosti, teda, že toto právo sa stane po právoplatnosti súdneho rozsudku (resp. v prípade výživného už po doručení rozsudku) vymáhateľným súdnym výkonom rozhodnutia alebo exekúciou. Uvedené znamená, že súdnym rozhodnutím rodič nadobúda súdne vymáhateľné právo výkonu určitého rodičovského práva (v tomto prípade najmä právo výlučnej osobnej starostlivosti). Súď teda výrokom o úprave výkonu rodičovských práv a povinností nekonštatuje (nedeklaruje), že určité rodičovské práva toho ktorého rodiča v minulosti existovali, resp. existujú, hoci aj rodič bol, resp. je ich faktickým vykonávateľom, ale rodičovské právo/povinnosť mení na súdne vymáhateľné.

12. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd konštatuje, že rozhodovať a upravovať výkon rodičovských práv a povinností ohľadne osobnej starostlivosti (ale i zastupovania dieťaťa a správy jeho majetku) medzi rodičmi späťne jednak nemá význam, jednak Zákon o rodine takúto možnosť nedáva. Odvolací súd preto zmenil výrok I. napadnutého rozsudku tak, že zveril dieťa do výlučnej starostlivosti otca s tým, že tento výrok má konštitutívny účinok a bude platiť do budúcnosti (bude vymáhateľný od právoplatnosti výroku I.).

13. Odvolací súd ďalej uvádza, že vyššie uvedené závery naopak neplatia pre úpravu vyživovacej povinnosti rodiča, ktorej zodpovedá osobitné právo dieťaťa na peňažné plnenie, slúžiace na zabezpečenie jeho potrieb a spotrebitelné aj v budúcnosti. Priznanie výživného, a to nielen od podania návrhu, ale aj späťne tri roky pred jeho podaním, pritom výslovne umožňuje znenie ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Odvolací súd ďalej konštatuje, že súdnym rozhodnutím sa upravuje vyživovacia povinnosť toho rodiča, ktorý nemá dieťa v osobnej starostlivosti. V prejednávanej veci preto súď prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ výživné určil matke, a to od podania návrhu, nezistiac dôležité okolnosti, pre ktoré by bolo nutné výživné upraviť späťne (otec v podanom návrhu priznanie späťného výživného ani nežiadal). Na tomto mieste odôvodnenia odvolací súd pre úplnosť dodáva, že za vecne

správne považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške výživného, ktoré je primerané skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, t. j. možnostiam a schopnostiam matky, ako aj odôvodneným potrebám maloletého s poukazom na ďalšiu vyživovaciu povinnosť rodičov k mal. I.. Správne bol vypočítaný aj nedoplatok na zročnom výživnom a výška splátky na jeho uhradenie je primeraná okolnostiam prípadu.

14. Ďalej z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd pristúpil k zmene výroku I. aj ohľadne zastupovania a správy majetku maloletého, konštatujúc, že toto právo na základe ust. § 28 ods. 1 a 2 Zákona o rodine patrí obom rodičom bez ohľadu na to, komu je zverené do výlučnej starostlivosti jedného z rodičov, resp. aj v prípade striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov.

15. Vzhľadom na zmenu vo výroku I. napadnutého rozsudku odvolací súd v zmenenej formulácii výroku II. v súhrne poznamenal, že dochádza k zmene tak pôvodného rozsudku o úprave osobnej starostlivosti o maloletého a ako aj predchádzajúcich rozsudkov o úprave výživného na maloletého.

16. Odvolací súd pre úplnosť konštatuje, že súd prvej inštancie upravil styk matky s maloletým tak, aby vzájomné vzťahy sa mohli uchovať a rozvíjať.

17. O náhrade trov prvoinstančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 52 CMP.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).